

Тиха свитања – Наталија Војумировић

ЗАВЕСА ЖИВОТА

Све се завршило тихо и чедно
твоје су речи пале у реку
шапат ветра наговара звезде
да нам се мисли поново сретну.
Узалуд... кажем.
Срећа је само тренутак
када се поклопе казаљке
у нека тиха свитања
у нашој зони сумрака.
Када се завеса живота спусти
рефлектори се гасе и бледе
и сјајне звезде на небу
Остаје само слово на папиру
И човек у страху од себе .
Вечита питања остају без одговора
Тишина одзвања у соби без зидова.

23. АПРИЛ

Умрећу пре сванућа
можда и раније,
јер тако је ред.
Рођена сам у 1:05
април је миловао град

и мокру косу мајке
нисам ни плакала
кад стигох на свет.
Кажу да сам стално
држала стиснуте песнице.
Умрећу пре сванућа
опустиће се тело грешно
тај пут што води,
биће тунел радости.
О, не, немојте плакати
безгласно, неутешно
јер, још ће оваквих доћи
са стиснутим песницама,
још узалудних бораца
ће пасти у неправедној борби
Давида и Голијата.
Много је теже било
освајање слободе него смрти.

СТРАНЦИ

Били смо странци сто заједно живе
На крају града, уснулог ,тужног
Људи без снаге да крену даље
прекинутих нити , што једно друго криве.

Ако се не вратим никада
негуј у прозорском окну цвеће
Све остале ствари баци у море
Да не види нико ,у освит зоре.

Полази воз ,кроз прозоре улази језа
Болести и смрти се ја не бојим
Бојим се људи , сто немају ништа
што су им срца и душе згаришта.

Пребројавам путнике
све нас је мање
Овај воз превози оне
што се истине не боје.

СРЕЋНИХ ПЕСНИКА НЕМА

Облаци су сиви и сунца нема
и очи су твоје сива боја
море је криво кажу, за све.
сећаш се... наше дивље плаже
окупана нага тела
и бисерне капи воде по нама
а ја срећна, разуздана и смела.
Водећи љубав... славили смо крај
јер срећних песника нема.
то је само фарса
у времену без циља
гомила речи траже оправдање
што сунце и месец
губе свој сјај.
зар су потребне речи
после дугих година.
бол се не лечи бежањем
бол се још већим болом лечи.

Воли ме сада, као тог лета
док пред нашим очима
у шапату ветрова
у мирису маслина
нестаје света.

СЛИКЕ МЛАДОСТИ

Слике младости улазе у собу
драге су ми, све личе на нас
у свитање хладно не дам да оду
од црних дана оне су спас

Са првим капима кише
враћа се туга као незвани гост,
враћа се са ћошка, стара кафана
и драга лица из давних времена.

Пуно смеха, разиграна светла
наша песма лебди као дим
последња нота, и трзај жица
одлазе у ноћ... и ти са њим.

Пусти ме још ноћас, да спавам поред зида
можда ћу тако бити ближа теби
што због прошлости плачем, ја немам стида
плачем, јер будућности немам.